

Sygn. akt VI Ka 494/21

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 lutego 2022 r.

Sąd Okręgowy w Elblągu VI Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodnicząca: Sędzia Natalia Burandt

Protokolant: sekr. sąd. Joanna Deręgowska

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Elblągu Agaty Złotowskiej

po rozpoznaniu w dniu 11 lutego 2022 r. w Elblągu sprawy

M. S., s. M. i M., ur. (...) w E.

oskarżonego o czyn z art. 56 § 1 kks w zb. z art. 61 § 1 kks w zb. z art. 62 § 2 kks w zw. z art. 7 § 1 kks i o czyn z art. 273 kk w zw. z art. 271 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk

z powodu apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Elblągu

z dnia 05 lipca 2021 r. sygn. akt VIII K 465/21

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok,

II. zwalnia oskarżonego M. S. w całości od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	VI Ka 494/21
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

wyrok Sądu Rejonowego w Elblągu z dnia 05 lipca 2021r. sygn. akt VIII K 465/21

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońcy oskarżonego M. S.

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia**1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia**

na korzyść

w całości

na niekorzyść

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

1.3.2. Podniesione zarzuty

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji

#

art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w

	zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu

**STANOWISKO SĄDU
ODWOŁAWCZEGO WOBEC**

ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków

Lp.	Zarzut	
1,2	<p>- rażąca obraza przepisów postępowania, która miała wpływ na treść wyroku tj. art. 8 § 1 k.p.k. – zasady samodzielności jurysdykcyjnej sądu poprzez czynienie ustaleń faktycznych na podstawie decyzji (...) i decyzjach (...) – k. 3-11, 118 – 125, 134 154 (pkt 1.1.1.2. uzasadnienia);</p> <p>- rażąca obraza przepisów postępowania, która miała wpływ na treść wyroku w szczególności art. 389 § 1 k.p.k. poprzez dokonywanie ustaleń faktycznych na podstawie protokołów przesłuchania w charakterze Świadka oskarżonego z k. 155-159 (pkt 1.1.1.2 uzasadnienia);</p> <p>- błąd w ustaleniach faktycznych, który to wyraża się w przyjęciu tezy, że zgromadzone w niniejszej sprawie materiały pozwalają na przyjęcie, iż oskarżony M. S. dopuścił się przypisanego mu czynu;</p> <p>- błąd w ustaleniach faktycznych, który wyraża się w przyjęciu tezy, że w dniu 09 czerwca 2015 roku M. S. będąc w N. prowadził rozmowy z niemiecką firmą (...) i po obejrzeniu oferowanych do sprzedaży pojazdów zdecydował się na ich kupno – i w dniu 09 czerwca 2015 roku przekazał sprzedającemu – firmie (...) ustaloną kwotę 19.500 Euro (pomimo wcześniejszego przekazania na ten cel zaliczki firmie (...)). Na miejscu, w N., okazało się, że niemiecka firma (...) nie prowadzi żadnych interesów z firmą (...) i w ogóle nie zna tej firmy;</p> <p>- błąd w ustaleniach faktycznych, który wyraża się w przyjęciu</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

	<p>tezy, że faktycznie w transakcji wewnątrzspółnotowego nabycia pojazdów – samochodu ciężarowego M. (...) VIN (...) wraz z przyczepą ciężarową A. VIN (...) – uczestniczył wyłącznie M. S., natomiast na żadnym jej etapie udziału w tym zdarzeniu gospodarczym nie brała firma (...). Pomimo tego, po powrocie do kraju w dniu 13 czerwca 2015 roku G. M. w ramach firmy (...) wystawił dla M. S. dwie faktury.</p>	
<p>Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Apelacja wywiedziona przez obrońcę oskarżonego M. S. jako niezasadna nie zasługiwała na uwzględnienie. Licznie lecz całkowicie wybiórczo przytoczone w niej argumenty dla poparcia prezentowanego stanowiska, mające uzasadnić obrazę prawa materialnego, a także naruszenie przepisów postępowania, a w konsekwencji również i wadliwość poczynionych przez Sąd Rejonowy ustaleń stanu faktycznego - były całkowicie chybione i stąd nie mogły się ostać w świetle zebranych w sprawie dowodów.</p> <p>Przystępując do rozważań odnośnie zarzutów zawartych w wywiedzionym środku odwoławczym, godzi się zaznaczyć, że Sąd Rejonowy przeprowadził w przedmiotowej sprawie postępowanie dowodowe w sposób wszechstronny i wyczerpujący, które następnie poddał wnikliwej i rzetelnej analizie i na tej podstawie wyprowadził całkowicie słuszne wnioski zarówno co do winy oskarżonego M. S. w zakresie przypisanych mu przestępstw, jak i subsumcji prawnej jego zachowania</p>		

pod wskazane przepisy ustawy karnej i karno - skarbowej, a także wymiaru orzeczonej wobec niego kary. Przedmiotem rozważań były nie tylko dowody obciążające oskarżonego ale również wszelkie dowody im przeciwne, a wszystkie one zostały ocenione w zgodzie z zasadami logicznego rozumowania, wskazaniem wiedzy i doświadczenia życiowego. Wyprowadzone zatem na tej podstawie stanowisko Sądu Rejonowego korzysta z ochrony przewidzianej w art. 7 k.p.k., a ponieważ jednocześnie nie zostało ono w żaden rzeczowy i przekonywujący sposób podważone przez apelującego, przeto w całej rozciągłości zasługuje na aprobatę sądu odwoławczego.

Tytułem wstępu, wypada poczynić ogólną uwagę tej treści, iż to do sądu należy sformułowanie rozstrzygnięcia w sprawie na podstawie zebranego materiału dowodowego, w oparciu o wiedzę i doświadczenie życiowe. Sąd musi ustalić najbardziej prawdopodobny przebieg zdarzeń i swoją decyzję umotywować. Oczywiście jest więc polemika autora apelacji z argumentami przedstawionymi przez sąd w uzasadnieniu wyroku, lecz można ją zaakceptować jedynie wtedy, gdy skarżący na potwierdzenie swoich zarzutów przedstawił konkretne argumenty, a nie jedynie nie zgadza się z wersją zdarzeń przyjętą przez Sąd. W ocenie sądu odwoławczego, obrońca oskarżonego nie wywiązał się należycie ze swojego zadania.

W niniejszej sprawie Sąd Rejonowy w wyniku pełnej i poprawnie dokonanej swobodnej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego uznał, że brak jest

w realiach niniejszej sprawy „nie dających się usunąć wątpliwości” w zakresie przypisanych oskarżonemu czynów i w oparciu o tę właśnie ocenę poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne i wykazał w niewątpliwy sposób winę M. S..

Odnosząc się do zarzutów natury procesowej, należy wskazać, że sąd odwoławczy nie stwierdził naruszenia przepisu art. 391 § 1 kpk „poprzez dokonywanie ustaleń faktycznych na podstawie protokołów przesłuchania w charakterze świadka oskarżonego z k. 155-159 (pkt 1.1.1.2 uzasadnienia)”. W pisemnym uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, sąd meriti przywołał jako dowód ogólnie materiały zebrane w toku postępowania podatkowego nr (...) (...) (...)48.218 prowadzonego wobec G. M., wskazując w odpowiedniej rubryce formularza jednocześnie numer kart, tj. „k. 155 -217”, obejmujących także protokół przesłuchania M. S. w charakterze świadka (k. 155 – 157), jednakże w żadnym fragmencie nie powołał się na te zeznania M. S. złożone w postępowaniu podatkowym. Sąd I instancji dokonał natomiast istotnych ustaleń w sprawie na podstawie całokształtu zgromadzonego materiału, m.in. w postaci zakwestionowanych faktur VAT, dokumentów wystawionych przez niemiecką firmę (...), w tym faktur (53,54), listów przewozowych, deklaracji VAT - 7 za czerwiec 2015 wraz z korektą, ewidencji środków trwałych – amortyzacja podatkowa, rejestru zakupów VAT za miesiąc czerwiec 2015r (...) M. S., protokołu przeszukania z dnia 17.12.2020r., protokołu zatrzymania z dnia 21.12.2020r. ze spisem i opisem rzeczy, czy protokołu oględzin

rejestrze zakupu VAT za miesiąc czerwiec 2015r. (...) M. S.. Ustalone przez sąd orzekający okoliczności wprost zatem wynikają m.in. z faktur wystawionych przez sprzedającego pojazdy - niemiecką firmę (...), które to dokumenty odebrał osobiście M. S., co potwierdził własnoręcznymi czytelnymi podpisami oraz z listów przewozowych, które także podpisał oskarżony. Godzi się także przywołać fakturę VAT wystawioną przez firmę (...), w której zawarto zapis, iż M. S. nie dokonał zapłaty za rzekomo sprzedany mu przez tę firmę pojazd (k. 108), co również wzmacnia prawidłowość ustaleń sądu I instancji. Co także istotne, oskarżony w toku postępowania podatkowego, dokonał korekty deklaracji VAT – 7 za czerwiec 2015r. i uregulował zaległość podatkową w kwocie ustalonej w decyzji administracyjnej, co dodatkowo potwierdza trafność dokonanych przez sąd orzekający ustaleń stanu faktycznego.

Wbrew twierdzeniom skarżącego, Sąd Rejonowy nie naruszył także dyrektywy postępowania wyrażonej w art. 8 § 1 kpk. Tytułem wprowadzenia należy przypomnieć, że zgodnie z powyższą normą, sąd karny rozstrzyga samodzielnie zagadnienia faktyczne i prawne oraz nie jest związany rozstrzygnięciem innego sądu lub organu, z zastrzeżeniem, że wiążą go prawomocne orzeczenia sądów kształtujących prawa lub obowiązki. Przepis ten wprowadza zasadę związaną z zasadą swobodnej oceny dowodów i ją uzupełniającą. Samodzielność jurysdykcyjna sądu karnego nie uprawnia jednak do dokonywania dowolnych ustaleń w zakresie obowiązku podatkowego. Ustalenie istnienia tego obowiązku (bądź braku

powinności) oraz wysokości podatku należy do organów skarbowych pod kontrolą sądu administracyjnego, przy czym zapadających w odnośnym postępowaniu decyzji nie należy każdorazowo traktować jako rozstrzygnięcia „kształtujące stosunek prawny” i tym samym uznawać za wiążące w postępowaniu karnym, Decyzje podatkowe mogą mieć bowiem charakter deklaratoryjny (por. S. Steinborn Komentarz do art. 8 kpk).

Zgodzić należy się zatem z apelującym, iż „(...) zobowiązania podatkowe dotyczące podatków od osób fizycznych czy podatku od towarów i usług powstają z mocy prawa i są związane z określonymi zdarzeniami faktycznymi. Decyzje administracyjne w tym wypadku mają charakter nie konstytutywny, lecz deklaratoryjny, ustalony na podstawie przepisów podatkowych określających wartości tych podatków. Tym samym w sposób kategoriyczny należy wyrazić tezę, że sąd karny nie jest związany tego typu rozstrzygnięciami (por. Stefański, Zabłocki, Kodeks, t. 1, 2003, s. 272, 238; zob. szerzej P. Lewczyk, Zakres..., s. 89 i n.)”. W tym miejscu należy jednak poczynić uwagę, że powyższe stanowisko stanowi cytat z komentarza do art. 8 kpk autorstwa M. K. (teza 12), jednakże nie został on przez apelującego przytoczony w całości. Obrońca pominął mianowicie dalszą część ostatniego zdania o treści „(...) i może dokonać ustaleń odmiennych od poczynionych przez wskazane powyżej organy (ale co do wysokości uszczuplenia)”. W następnym fragmencie uzasadnienia środka odwoławczego, skarżący przytoczył kolejne wywody tegoż komentatora o treści „(...) Trafne stanowisko w tej kwestii zajął Sąd Najwyższy

w uchwale z 10.01.1968 r., VI KZP 55/67, OSNKW 1968/4, poz. 45, stwierdzając, że wydane przez władze finansowe w postępowaniu podatkowym prawomocne decyzje ustalające wysokość uszczuplonego podatku przez płatnika nie wiążą sądu w postępowaniu karnym przy rozpoznawaniu przez niego spraw o przestępstwa karne skarbowe. Podobny pogląd wyraził Sąd Najwyższy w uchwale z 26.06.1997 r., I KZP 12/97, OSNKW 1997/9-10, poz. 75”, przy czym apelujący ponownie pominął dalszy człon ostatniego zdania i kolejny akapit o treści „(...) stwierdzając, że brak decyzji organu celnego o wymiarze należności celnej nie stanowi przeszkody do wszczęcia – przed upływem terminu określonego w art. 83 ust. 1 Prawa celnego – i przeprowadzenia postępowania karnego o przestępstwo przewidziane w art. 80 § 1 u.k.s. ani o inne przestępstwo polegające na narażeniu Skarbu Państwa na uszczuplenie należności celnej. Ustalenie, jaka jest kwota cła narażonego na uszczuplenie, należy wówczas do organu prowadzącego postępowanie karne. W świetle wskazanego orzecznictwa Sądu Najwyższego sąd karny jest kompetentny do ustalenia kwoty uszczuplonego podatku. Natomiast sąd nie jest uprawniony do określenia zobowiązania podatkowego, które jako powinność podatnika funkcjonuje ściśle w sferze prawa podatkowego i nie wiąże się z typami czynów zabronionych w Kodeksie karnym skarbowym. Decyzja podatkowa określająca wymiar podatku jest decyzją administracyjną. Decyzja taka kreuje tylko prawidłowy wymiar zobowiązania podatkowego, a nie samo zobowiązanie”. Zastosowany przez autora skargi

zabieg polegający na przytoczeniu wybiórczo wybranych fragmentów stanowisk doktryny i orzeczeń sądów, sprawił, że został wypaczony rzeczywisty sens i znaczenie tychże poglądów podejmujących wykładnię przepisu art. 8 kpk. Z pominiętych przez obrońcę fragmentów komentarza i orzeczenia wynika zaś wprost, że sąd karny nie jest związany wydanymi w postępowaniu podatkowym (karnym skarbowym) decyzjami organów administracyjnych i może dokonać ustaleń odmiennych od poczynionych przez wskazane powyżej organy, ale jedynie co do samej wysokości uszczuplonego podatku przez płatnika, a nie jest natomiast uprawniony do określenia zobowiązania podatkowego (bądź braku powinności), które jako powinność podatnika funkcjonuje ściśle w sferze prawa podatkowego i nie wiąże się z typami czynów zabronionych w Kodeksie karnym skarbowym. Tożsame stanowisko zajął Sąd Najwyższy w zachowującej aktualność uchwale z dnia 10 stycznia 1968r, VI KZP 55/67 stwierdzając, że „Wydane przez władze finansowe w postępowaniu podatkowym prawomocne decyzje ustalające wysokość uszczuplonego podatku przez płatnika nie wiążą sądu w postępowaniu karnym przy rozpoznawaniu przez niego spraw o przestępstwa karne skarbowe”. Godzi się przywołać także postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 2 czerwca 2020r. sygn.. akt IV KK 511/19, w którym wskazano, że „Czym innym jest opieranie się przez sąd rozstrzygający o odpowiedzialności karnej określonej osoby na ustaleniach poczynionych przez inny sąd lub organ, a czym innym wykorzystywanie materiału dowodowego zgromadzonego w innym postępowaniu dla

poczynienia własnych, samodzielnych ustaleń faktycznych w postępowaniu karnym”.

W poddanej kontroli sprawie, zobowiązanie podatkowe M. S. dotyczące podatku od towarów i usług w związku z ustalonym zdarzeniem faktycznym - wewnątrzspółnotowym nabyciem przez niego pojazdów, czego wbrew obowiązkowi nie wykazał, podając nieprawdę w deklaracji VAT - 7 na podstawie nierzetelnie prowadzonego rejestru zakupu VAT poprzez posłużenie się nierzetelnymi fakturami VAT niedokumentującymi rzeczywistego przebiegu zdarzeń gospodarczych, w wyniku czego uszczuplił podatek od towarów i usług za miesiąc czerwiec 2015r - powstało z mocy prawa, zaś sąd orzekający dokonał ustaleń stanu faktycznego wskazującego na sprawstwo oskarżonego w popełnieniu obu przypisanych mu czynów na podstawie całokształtu zgromadzonego w sprawie materialnego dowodowego, trafnie ocenionego we wzajemnym powiązaniu, a nie wyłącznie w oparciu o decyzje administracyjne ustalające wysokość uszczuplonego podatku od towarów i usług. Uszło uwadze skarżącego, iż sąd I instancji dysponował obszernym materiałem dowodowym i dokonał istotnych ustaleń w sprawie m.in. na podstawie zakwestionowanych faktur VAT, dokumentów wystawionych przez niemiecką firmę (...), w tym faktur (53,54), listów przewozowych, deklaracji VAT - 7 za czerwiec 2015 wraz z korektą, ewidencji środków trwałych - amortyzacja podatkowa, rejestru zakupów VAT za miesiąc czerwiec 2015r (...) M. S., protokołu przeszukania z dnia 17.12.2020r., protokołu zatrzymania

z dnia 21.12.2020r. ze spisem i opisem rzeczy, czy protokołu oględzin rejestru zakupu VAT za miesiąc czerwiec 2015r. (...) M. S..

Na zakończenie rozważań dotyczących zarzutu naruszenia przepisu postępowania, należy podkreślić, że apelujący jednocześnie nie uprawdopodobnił wpływu podniesionych uchybień na treść zaskarżonego orzeczenia. Zaznaczyć należy, że wpływ obrazy przepisów postępowania na treść rozstrzygnięcia musi zostać uprawdopodobniony przez stronę, nie wystarczy zatem, jak to miało miejsce w niniejszej sprawie, niczym nie poparte stwierdzenie o wywarciu takiego wpływu. Na skarżącym ciąży bowiem obowiązek wykazania, że między uchybieniem a treścią orzeczenia może istnieć związek, a dokonuje się tego właśnie przez wskazanie na przemawiające za tym okoliczności konkretnego wypadku. Stąd zawarte w apelacji zarzuty m.in. natury procesowej pozbawione przekonującej argumentacji i przytoczenia okoliczności świadczących o możliwości wpływu wskazanych uchybień na treść wyroku, nie mogą być uwzględnione.

Odnosząc się do podniesionego w apelacji zarzutu, opartego na podstawie odwoławczej określonej w art. 438 pkt 3 kpk, należy przede wszystkim zaznaczyć, Sąd Okręgowy podziela ugruntowany w orzecznictwie pogląd, że dla skuteczności zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, niezbędnym jest przedstawienie nie samej tylko polemiki z ustaleniami sądu wyrażonymi w uzasadnieniu orzeczenia, ale wykazanie konkretnych uchybień w ocenie materiału dowodowego,

jakich dopuścił się tenże sąd w świetle zasad logicznego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego (vide wyrok SN z dnia 20.02.1975r, II KR 335/74, OSNPG 1975/9/84, wyrok SN z dnia 22.01.1975r, I KR 19/74, OSNKW 1975/5/58). Temu jednak zadaniu skarżący nie sprostał.

Bardzo szeroka, przejrzysta i należycie umotywowana argumentacja Sądu Rejonowego zawarta w pisemnych motywach wyroku dotycząca kwestii sprawstwa oskarżonego, czyni całkowicie zbędnym i po części nieracjonalnym, przywoływanie w tym miejscu po raz wtóry tych wszystkich racji i dowodów, które legły u podstaw zaskarżonego rozstrzygnięcia, skoro Sąd Okręgowy w całości ją podzielił. Nie zachodzi zatem potrzeba ponownego przytaczania tych wszystkich dowodów i aspektów sprawy, które doprowadziły sąd meriti do wyprowadzenia wniosków co do winy oskarżonego M. S. w popełnieniu przypisanych mu czynów, a wystarczającym w tym zakresie będzie odesłanie do lektury uzasadnienia Sądu I instancji.

W tym miejscu poczynić należy uwagę, że tego rodzaju postąpienie sądu odwoławczego nie pozostaje w sprzeczności z art. 6 Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności. Jak bowiem stwierdził Europejski Trybunał Praw Człowieka, z art. 6 Konwencji wynika ogólny obowiązek sporządzania uzasadnień wyroków przez sądy krajowe, jednakże nie może on być rozumiany jako wymóg dokładnego udzielania odpowiedzi na każdy argument stron, oddalając zatem apelację (czy kasację) sądy orzekające w przedmiocie środka zaskarżenia mogą po prostu powołać

się na uzasadnienie wyroków sądów niższych instancji (por. sprawa A. C. przeciwko Holandii, (...) Nr 1-2/2004).

Niemniej godzi się zauważyć, że to skarżący zebrany w sprawie obszerny materiał dowodowy potraktował w sposób nadzwyczaj selektywny, przytaczając oraz powołując się na te tylko fragmenty, które w jego mniemaniu miałyby wspierać zarzut wniesionej apelacji.

W wyniku swobodnej oceny dowodów, utrzymanej w granicach racjonalności Sąd I instancji enumeratywnie wskazał które z dowodów zasługują na wiarygodność (i w jakiej ich części), a z tych z kolei dowodów absolutnie nie wynikają żadne rzeczywiste i istotne wątpliwości, które zostałyby rozstrzygnięte na niekorzyść oskarżonego.

Trzeba również dodać, że przepisy kodeksu postępowania karnego nie zawierają żadnych dyrektyw, które nakazywałyby określone ustosunkowanie się do konkretnych dowodów, jak również nie wprowadzają różnic co do wartości poszczególnych dowodów, tak więc Sąd realizując ustawowy postulat poczynienia ustaleń faktycznych, odpowiadających prawdzie, ma prawo uznać za wiarygodne zeznania świadków lub wyjaśnienia oskarżonego co do niektórych przedstawionych przez nich okoliczności i nie dać wiary co do innych okoliczności – pod warunkiem, że stanowisko Sądu w kwestii oceny zeznań bądź wyjaśnień zostanie należycie uzasadnione. Ustalenia faktyczne nie zawsze muszą bezpośrednio wynikać z konkretnych dowodów. Mogą one także zostać

wyprowadzone z nieodpartej logiki sytuacji stwierdzonej konkretnymi dowodami, jeżeli owa sytuacja jest tego rodzaju, że stanowi oczywistą przesłankę, na podstawie której doświadczenie życiowe nasuwa jednoznaczny wniosek, iż dane okoliczności faktycznie wystąpiły.

W tym miejscu przypomnieć należy, że wybór wiarygodnych źródeł dowodowych jest prerogatywą sądu stykającego się bezpośrednio z dowodami i to w toku całej rozprawy głównej. Sąd pierwszej instancji, dokonując swobodnej oceny dowodów musi przedstawić tok swego rozumowania, który doprowadził go do dokonanego wyboru. Analiza tego właśnie toku rozumowania jest przedmiotem kontroli instancyjnej, bowiem sąd odwoławczy nie styka się z dowodami bezpośrednio, lecz swą działalność ogranicza do weryfikacji i racjonalności rozumowania sądu orzekającego, przedstawionego w zaskarżonym wyroku. Czyni to na podstawie argumentów przytoczonych w skardze apelacyjnej i wyłącznie w zakresie nią wyznaczonym. Krytyka odwoławcza, aby była skuteczna, musi wykazywać braki w zakresie logicznego rozumowania sądu orzekającego. Jeżeli tego nie czyni, a ogranicza się do twierdzeń, że zdarzenia miały inny przebieg, to nie może być uwzględniona przez Sąd odwoławczy. Innymi słowy, zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku nie może sprowadzać się do samej tylko odmiennej oceny materiału dowodowego, lecz powinien polegać na wykazaniu jakich uchybień w świetle wskazań wiedzy oraz doświadczenia życiowego dopuścił się sąd w dokonanej przez siebie ocenie materiału dowodowego.

Ponadto zarzut błędu w ustaleniach faktycznych nie może sprowadzać się do samej polemiki z ustaleniami Sądu, wyrażonymi w zaskarżonym wyroku, gdyż sama możliwość przeciwstawienia ustaleniom Sądu orzekającego, odmiennego poglądu w kwestii ustaleń faktycznych, opartego na innych dowodach od tych, na których oparł się Sąd pierwszej instancji, nie może prowadzić do wniosku o popełnieniu przez ten sąd błędu w ustaleniach faktycznych.

W niniejszej sprawie wina M. S. została wykazana w oparciu o całokształt spójnego materiału dowodowego, który prawidłowo zweryfikowany poprzez pryzmat logicznego myślenia i doświadczenia życiowego tworzy przekonywujący obraz zdarzeń, które legły u podstaw zarzutów.

Sąd odwoławczy w pełni podziela stanowisko Sądu meriti, że ujawnione i poddane wszechstronnej analizie dowody, dostarczyły niewątpliwie podstaw do przypisania M. S. czynu z art. 56 § 1 i 2 kks w zb. z art. 61 § 1 kks w zb. z art. 62 § 2 kks w zw. z art. 7 § 1 kks i czynu z art. 273 kk. Sąd I instancji dysponował obszernym materiałem dowodowym i dokonał istotnych ustaleń w sprawie m.in. na podstawie zakwestionowanych faktur VAT, dokumentów wystawionych przez niemiecką firmę (...), w tym faktur (53,54), listów przewozowych, deklaracji VAT - 7 za czerwiec 2015 wraz z korektą, ewidencji środków trwałych – amortyzacja podatkowa, rejestru zakupów VAT za miesiąc czerwiec 2015r (...) M. S., protokołu przeszukania z dnia 17.12.2020r., protokołu zatrzymania z dnia 21.12.2020r. ze spisem

i opisem rzeczy, czy protokołu oględzin rejestru zakupu VAT za miesiąc czerwiec 2015r. (...) M. S..

Nie powiodła się tym samym podjęta przez apelującego próba podważenia dokonanych przez sąd meriti ustaleń, iż oskarżony M. S. pojechał do Niemiec i w dniu 09 czerwca 2015 roku w firmie (...) osobiście zakupił dwa pojazdy, tj. M. (...) wraz z przyczepą ciężarową A. Z., za które zapłacił ustaloną cenę przekazując sprzedającemu – firmie (...) kwotę 19.500 Euro, następnie sprowadził do kraju i zarejestrował, a w tejże transakcji wewnątrzwspólnotowego nabycia pojazdów uczestniczył wyłącznie on sam, natomiast na żadnym jej etapie, udziału w tym zdarzeniu gospodarczym nie brała firma (...), która pomimo tego w dniu 13 czerwca 2015 wystawiła dla M. S. dwie faktury. Ponownie należy wskazać, że ustalone przez sąd orzekający okoliczności wprost wynikają m.in. z faktur wystawionych przez sprzedającego pojazdy - niemiecką firmę (...), które to dokumenty odebrał osobiście M. S., co potwierdził własnoręcznymi czytelnymi podpisami oraz z listów przewozowych, które także podpisał oskarżony. Godzi się także przywołać fakturę VAT wystawioną przez firmę (...), w której zawarto zapis, iż M. S. nie dokonał zapłaty za rzekomo sprzedany mu przez tę firmę pojazd (k. 109), co również wzmacnia prawidłowość powyższych ustaleń. Co także istotne, oskarżony w toku postępowania podatkowego, dokonał korekty deklaracji VAT – 7 za czerwiec 2015r. i uregulował zaległość podatkową w kwocie ustalonej w decyzji administracyjnej, co dodatkowo potwierdza trafność dokonanych

przez sąd orzekający ustaleń stanu faktycznego.

Reasumując należy stwierdzić, że apelujący nie wykazał żadnych konkretnych uchybień w ocenie materiału dowodowego, jakich miał, jego zdaniem, dopuścić się Sąd Rejonowy, a podniesiony przez niego zarzut sprowadza się wyłącznie do polemiki z prawidłowymi ustaleniami sądu meriti, wyrażonymi w uzasadnieniu orzeczenia.

Sąd Rejonowy nie naruszył zatem ani przepisów postępowania, ani w konsekwencji nie dopuścił się błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, zaś kontrola odwoławcza uzasadnia stwierdzenie, że zakwestionowany wyrok znajduje pełne oparcie w prawidłowo dokonanej ocenie całokształtu materiału dowodowego zgromadzonego oraz ujawnionego w postępowaniu i nie ma podstaw do zdyskwalifikowania zaskarżonego przez apelującą rozstrzygnięcia.

Sąd I instancji dokonał również prawidłowej subsumcji prawnej zachowania oskarżonego pod określony przepis ustawy karno – skarbowej i ustawy karnej i w tym zakresie odwołać się należy do trafnych wywodów zawartych w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku. Zaakcentować nadto należy, że sąd orzekający w przekonujący sposób wykazał, iż oskarżony swoim zachowaniem zrealizował także znamiona strony podmiotowej przypisanych mu czynów, której to kwestii poświęcił znaczne fragmenty swojego pisemnego uzasadnienia. W świetle tych wywodów i wobec jednoznacznej wymowy zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego,

<p>prawidłowo ocenionego przez sąd I instancji, zawarte w apelacji lakoniczne stanowisko, iż nierzetelne prowadzenie przez oskarżonego rejestru było efektem rozbieżności interpretacyjnych i wynikiem niewłaściwej kwalifikacji zdarzenia wedle prawa podatkowego – potraktować należy jako całkowicie nieuprawnione.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>1. o zmianę wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzucanych mu czynów, 2. o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>1. Wobec nie stwierdzenia przez sąd odwoławczy zarzucanego w apelacji naruszenia przepisów postępowania, a tym samym także i wadliwości poczynionych przez sąd I instancji ustaleń stanu faktycznego, przemawiających za sprawstwem M. S. – brak było podstaw do uwzględniania wniosków o uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzucanych mu czynów, jak i o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania. 2. Zgodnie z treścią art. 437 § 2 kpk (w brzmieniu obowiązującym od dnia 1 lipca 2015r.) uchylenie orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania może nastąpić wyłącznie w wypadkach wskazanych w art. 439 § 1 kpk, art.</p>		

454 k.p.k. lub jeżeli konieczne jest przeprowadzenie na nowo przewodu w całości. Wymieniona w art. 437 § 2 zdanie drugie k.p.k. podstawa uchylecia orzeczenia i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania z powodu konieczności przeprowadzenia na nowo przewodu w całości ma charakter ocenny. Użyte w tym przepisie słowo "przewód" należy potraktować jako skrót pojęciowy, gdyż domyślnie chodzi o "przewód sądowy" (rozdział 45 k.p.k.). W tym zakresie art. 437 § 2 zdanie drugie k.p.k. wprowadza ograniczenie odnoszące się do uchylecia wyroku wydanego na rozprawie głównej. Z kontekstu art. 437 § 2 zdanie drugie k.p.k. wynika, że chodzi o przewód sądowy na rozprawie głównej. Na przewodzie sądowym przeprowadzane są dowody (rozdział 45 k.p.k.). Przepis art. 437 § 2 in fine k.p.k. mówi jednak nie "o powtórzeniu dowodów", ale o powtórzeniu "przewodu". Dlatego też konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości nie odnosi się tylko do potrzeby powtórzenia dowodów. Może też dotyczyć samego przebiegu przewodu sądowego, gdy z uwagi na naruszenie przepisów procesowych należy go przeprowadzić na nowo. Konieczność powtórzenia przewodu sądowego w całości z przyczyn dowodowych wiąże się z podstawą dowodową wyroku. Na przewodzie sądowym przeprowadzane są z reguły dowody z osobowych źródeł dowodowych i dowody z dokumentów. Warunek w postaci konieczności ponowienia wszystkich tych dowodów będzie spełniony dopiero wówczas, gdy sąd pierwszej instancji w ogóle nie ujawnił żadnych dowodów, choć oparł na nich wyrok albo wszystkie te dowody zostały

nieprawidłowo przeprowadzone (art. 410 k.p.k.). W zakresie konieczności przeprowadzenia na nowo dowodów na rozprawie głównej należy bowiem wziąć pod uwagę wszystkie dowody, w tym dowody z dokumentów. Konieczność powtórzenia przewodu sądowego w całości może też wystąpić z przyczyn procesowych odnoszących się do prawidłowego jego przebiegu, m.in. postawienie trafnego zarzutu niewyłączenia sędziego z przyczyn określonych w art. 41 § 1 k.p.k. albo niedochowanie gwarancji procesowych odnoszących się do udziału stron i ich przedstawicieli procesowych w rozprawie głównej, np. rozpoznano sprawę pod nieobecność strony, obrońcy, pełnomocnika, którzy nie zostali zawiadomieni o terminie rozprawy (tak: Dariusz Świecki, Komentarz do art. 437 kpk). W poddanej kontroli sprawie nie wystąpiła żadna z określonych w art. 437 § 2 in fiine kpk podstaw wydania przez sąd odwoławczy orzeczenia kasatoryjnego.

Lp.	Zarzut	
3.	obrazę prawa materialnego, w szczególności art. 33 § 3 kk i art. 23 § 3 k.k.s. poprzez ustalenie dziennej stawki grzywny w oderwaniu od dyrektywy zawartej w tym art. i ustalenie wysokości jednej stawki w różnej wysokości w pkt I i II wyroku.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
Ustosunkowując się do powyższego zarzutu zawartego w apelacji obrońcy, opartego na podstawie odwoławczej określonej w art. 438		

pkt 1 kpk, należy przede wszystkim zaznaczyć, iż nietrafnym było powołanie się skarżącego na zarzut obrazy przepisu prawa materialnego – art. 33 § 3 kk i art. 23 § 3 kk, w sytuacji gdy autor apelacji podniósł niezastawanie się przez sąd meriti do dyrektyw sędziowskiego wymiaru kary („poprzez ustalenie dziennej stawki grzywny w oderwaniu od dyrektywy zawartej w tym artykule i ustalenie jednej stawki w różnej wysokości w pkt I i II wyroku:). Wymaga podkreślenia, że obraza prawa materialnego może być przyczyną odwoławczą jedynie wtedy, gdy ma ona charakter samoistny. Zgodnie z ugruntowanym stanowiskiem wyrażonym w orzecznictwie i doktrynie, zarzut obrazy prawa materialnego jest legitymowany bowiem tylko wówczas, gdy dotyczy błędnej wykładni zastosowanego przepisu, zastosowania nieodpowiedniego przepisu lub nie zastosowania przepisu zobowiązującego sąd do jego bezwzględnego respektowania. Jeżeli natomiast zarzut sprowadza się do formułowania tezy, że sąd orzekając o karze nie zastosował się właściwie do dyrektyw jej wymiaru, czyli podnoszony jest zarzut z kategorii ocen, to w takim przypadku mogą występować warunki do stawiania wyrokowi zarzutu rażącej niewspółmierności kary, a nie prawa materialnego.

Odpierając powyższy zarzut należy ponadto stwierdzić, że autor skargi ograniczył się do jego sformułowania w części wstępnej wywiedzionego środka odwoławczego, zaniechawszy przytoczenia już w części motywacyjnej choćby jednego argumentu na jego poparcie. Zarzut

ten nie został w jakikolwiek sposób uzasadniony.

Niemniej odnosząc się do istoty powyższego zarzutu, a dotyczącego rażącej niewspółmierności podlegającej wykonaniu kary, orzeczonej w punkcie I wyroku za czyn z art. 56 § 1 i 2 kks w zb. z art. 61 § 1 kks w zb. z art. 62 § 2 kks w zw. z art. 7 § 1 kks, wyrażającej się w zbyt surowym potraktowaniu oskarżonego w wyniku nieuprawnionego, zdaniem skarżącego, wymierzenia kary 50 stawek dziennych grzywny przy ustaleniu wysokości jednej stawki na kwotę 100 zł., to należy uznać, że zaprezentowane przez apelującego stanowisko, iż tak ukształtowana kara nie uwzględnia należyście stopnia społecznej szkodliwości przypisanego oskarżonemu przestępstwa skarbowego, jego zachowania przed i po popełnieniu przedmiotowego czynu oraz nie realizuje wymogów prewencji indywidualnej i generalnej, jest całkowicie bezzasadne.

Dokonując analizy środka odwoławczego w tym zakresie można stwierdzić, że ograniczona do sformułowania zarzutu polemika skarżącego ze stanowiskiem Sądu I instancji nie została oparta na pominięciu przez ten sąd meriti istotnych okoliczności, mających zasadniczy wpływ na wymiar kary, lecz na odmiennym potraktowaniu tych samych okoliczności, których właściwa ocena winna prowadzić do wniosku, że wymierzenie oskarżonemu kary 50 stawek dziennych grzywny po 100 zł. każda - jest obarczone rażąco niewspółmiernością w sensie surowości.

Wskazać w tym miejscu należy, iż rażąca niewspółmierność kary zachodzi jedynie wówczas gdy na podstawie ujawnionych okoliczności, które powinny mieć zasadniczy wpływ na wymiar kary, można było przyjąć, że zachodzi wyraźna różnica pomiędzy karą wymierzoną przez Sąd I instancji, a karą jaką należałoby wymierzyć w instancji odwoławczej, w następstwie prawidłowego zastosowania w sprawie dyrektyw wymiaru kary przewidzianych w art. 12 kks i art. 13 kks. Stwierdzić także należy, iż nie chodzi tu o każdą ewentualną różnicę w ocenach co do wymiaru kary ale o różnicę tak zasadniczej natury, iż karę dotychczas wymierzoną nazwać byłoby można – również w potocznym tego słowa znaczeniu – „rażąco” niewspółmierną, tj. niewspółmierną w stopniu nie dającym się zaakceptować (OSNPG 1974/3-4/51; OSNPK 1995/6/18). W praktycznym ujęciu niewspółmierność kary w stopniu „rażącym”, tj. uprawniającym sąd odwoławczy do ingerencji w orzeczenie karne można zdefiniować negatywnie, to znaczy, że taka niewspółmierność nie zachodzi, gdy Sąd I instancji uwzględnił wszystkie istotne okoliczności, wiążące się z poszczególnymi ustawowymi dyrektywami i wskaźnikami jej wymiaru, inaczej ujmując, gdy granice swobodnego uznania sędziowskiego, stanowiącego ustawową zasadę sądowego wymiaru kary (art. 12 kks i art. 13 kks) nie zostały przekroczone w kontekście wymagań, wynikających z ustawowych dyrektyw wymiaru kary (por. wyrok SN z dnia 8.07.1982r. Rw 542/82, OSNKW 1982/12/90).

Słowem niewspółmierność zachodzi wtedy, gdy orzeczona kara za przypisane przestępstwo nie uwzględnia należyte stopnia winy oskarżonego i społecznej szkodliwości czynu oraz nie realizuje w wystarczającej mierze celu kary w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa, z jednoczesnym uwzględnieniem celów wychowawczych i zapobiegawczych (vide wyroki SN z dn. 30.11.1990r., WR 363 / 90, OSNKW 1991, Nr 7-9, poz. 39, z dn. 02.02.1995r., II KRN 198 / 94, OSP 1995, Nr 6, poz. 18, wyrok SA w Poznaniu z dn. 06.04.1995r., II AKr 113/95, Prok. i Pr. 1995/11-12/30).

Sytuacja taka, zdaniem Sądu Odwoławczego, w przedmiotowej sprawie jednak nie zachodzi, a tym samym apelacja obrońcy oskarżonego okazała się nieskuteczna.

Godzi się w tym miejscu przypomnieć, że w myśl art. 12 § 2 kks Sąd wymierza karę, środek karny lub środek według swojego uznania, w granicach przewidzianych przez ustawę, bacząc, by ich dolegliwość nie przekraczała stopnia winy, uwzględniając stopień społecznej szkodliwości czynu oraz biorąc pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze, które ma osiągnąć w stosunku do skazanych, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Wymierzając karę, środek karny, lub inny Sąd uwzględnia w szczególności rodzaj i rozmiar ujemnych następstw czynu zabronionego, rodzaj i stopień naruszenia ciążącego na sprawcy obowiązku finansowego, jego motywację i sposób zachowania się, właściwości i warunki osobiste,

sposób życia przed popełnieniem czynu zabronionego i zachowanie się po jego popełnieniu, a zwłaszcza gdy czynił starania o zapobieżenie uszczupleniu należności publicznoprawnej lub o jej późniejsze wyrównanie (art. 13 § 1 kks).

Istota prewencyjnego oddziaływania kary polega na wpływaniu - także poprzez jej niezbędną, to jest konieczną surowość - na kształtowanie postaw moralnych organizujących społeczeństwo, wiarę w nie i ufność w celowość przestrzegania norm systemu te tworzących. Orzeczona kara winna zatem mieć także wpływ na każdego, kto w jakikolwiek sposób dowiedział się o przestępstwie i zapadłym orzeczeniu. Chodzi o to, aby ugruntować świadomość, że kto w przestępny sposób narusza dobra będące pod ochroną, zostanie sprawiedliwie ukarany. Kara jest również jednym z ważnych środków zwalczania przestępczości, tak w sensie jej funkcji odstraszającej, jak i w zakresie kształtowania społecznie pożądaných postaw. Nawet bowiem osoby skazane należy wdrażać do poszanowania zasad współżycia społecznego oraz do przestrzegania porządku prawnego i tym samym przeciwdziałać powrotowi do przestępstwa.

W poddanej kontroli sprawie nie budzi jakichkolwiek zastrzeżeń wymiar orzeczonej wobec oskarżonego kary grzywny podlegającej wykonaniu (zgodnie z art. 8 § 2 kks) albowiem rozpoznając sprawę Sąd I Instancji w pisemnych motywach wyroku wskazał jakie okoliczności potraktował w stosunku do niego obciążająco oraz jakich dopatrył się okoliczności łagodzących

(dotychczasowa niekaralności, dokonanie korekty deklaracji VAT – 7) i czym kierował się wymierzając sprawcy za przypisane mu w punkcie I przestępstwo skarbowe karę 50 stawek dziennych grzywny po 100 zł. każda.

Przed wszystkim sąd meriti respektując powyższe zalecenia, dokonał prawidłowej oceny stopnia społecznej szkodliwości czynu oskarżonego, słusznie uznając, iż jest on znaczny. Ocena ta jest jak najbardziej prawidłowa i zasługuje na pełną aprobatę, gdyż w odpowiedni sposób uwzględnia elementy, o których mowa w definicji legalnej z art. 53 § 7 kks. Sąd Rejonowy wymierzając oskarżonemu w punkcie I karę grzywny w wysokości 50 stawek dziennych po 100 zł. każda stawka, prawidłowo zaakcentował jako okoliczności obciążające (wartość uszczuplonej należności publicznoprawnej, wyczerpanie swoim zachowaniem znamion aż trzech przepisów karno - skarbowych oraz motywację sprawy, który dążył do osiągnięcia korzyści podatkowej).

Sąd I instancji badał także, czy po stronie oskarżonego wystąpiły okoliczności mające wpływ na jego łagodniejsze potraktowanie (dotychczasowa niekaralność, dokonanie korekty deklaracji VAT - 7) i nadał im stosowną wagę, o czym świadczy fakt wymierzenia mu kary grzywny (50 stawek dziennych po 100 zł) w wymiarze nieznacznie odbiegającej od dolnej granicy ustawowego zagrożenia przewidzianego za tego rodzaju czyn (sąd mógł wymierzyć karę do 720 stawek dziennych).

Analiza uzasadnienia zaskarżonego wyroku wskazuje, iż Sąd Rejonowy orzekając podlegającą wykonaniu karę za czyn z art. 56 § 1 i 2 kks w zb. z art. 61 § 1 kks w zb. z art. 62 § 2 kks w zw. z art. 7 § 1 kks, wbrew zarzutowi podniesionemu w apelacji, w pełni zastosował się także do dyrektyw wymiaru kary grzywny, określonych w art. 23 kks, a przede wszystkim do tych, które odnoszą się dokonania właściwej oceny sytuacji osobistej, rodzinnej i finansowej oskarżonego.

Przypomnieć należy, że przepis § 3 art. 23 kks określa zasady ustalania wysokości stawki grzywny za przestępstwo skarbowe. Przyjmuje on inne rozwiązanie niż nierecypowany tu art. 33 § 3 kk, wedle którego stawka ta nie może być niższa niż 10 złotych i wyższa niż 2000 złotych. W kodeksie karnym skarbowym dolną granicę jednej stawki ustalono na 1/30 minimalnego wynagrodzenia, górną zaś na 400-krotność tej części (tj. 1/30 minimalnego wynagrodzenia). W przyjętym przez kks systemie wymiar grzywny następuje w dwóch etapach. Najpierw sąd określa liczbę stawek dziennych grzywny, kierując się ogólnymi dyrektywami wymiaru kary określonymi w art. 12 kks i 13 kks, tzn. oceną stopnia społecznej szkodliwości popełnionego czynu i winy sprawcy oraz potrzebami w zakresie indywidualnoprewencyjnego i ogólnoprewencyjnego oddziaływania kary, przy czym powinien uwzględnić okoliczności wskazane w art. 12 kks i 13 kks. W drugim etapie procesu orzekania sąd ustala wysokość jednej stawki dziennej grzywny, zgodnie ze wskazaniami określonymi w art. 23 § 3 kks. Ustalając wysokość stawki, sąd ma zatem

obowiązek uwzględnić dochody sprawcy, jego warunki osobiste, rodzinne, stosunki majątkowe i możliwości zarobkowe. Na tym etapie sąd musi brać pod uwagę okoliczności dotyczące danego sprawcy, obrazujące jego indywidualne i aktualne zdolności płatnicze, uwzględniając wymienione w art. 23 § 3 kks okoliczności.

Odnosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy stwierdzić należy, że wbrew zawartemu w apelacji zarzutowi, Sąd Rejonowy właściwie ocenił okoliczności mające wpływ na zarówno na liczbę jak i na wymiar jednej stawki dziennej grzywny orzeczonej wobec oskarżonego za przypisany mu w pkt I czyn. Przede wszystkim, jak zasygnalizowano to we wcześniejszych akapitach niniejszego uzasadnienia, sąd meriti respektując powyższe zalecenia, dokonał prawidłowej oceny stopnia społecznej szkodliwości tegoż czynu oskarżonego, słusznie uznając, iż jest on znaczny. Ocena ta jest jak najbardziej uprawniona, gdyż w odpowiedni sposób uwzględnia elementy, o których mowa w definicji legalnej z art. 53 § 7 kks. Ponownie należy wskazać, że Sąd Rejonowy wymierzając oskarżonemu karę grzywny w wysokości 50 stawek dziennych prawidłowo wziął pod uwagę jako okoliczności obciążające wartość uszczuplonej należności publicznoprawnej, wyczerpanie swoim zachowaniem znamion aż trzech przepisów karnoskarbowych oraz motywację – dążył on do osiągnięcia korzyści podatkowej, zaś jako okoliczność łagodzącą dotychczasową niekaralność i

dokonanie korekty deklaracji VAT -
7.

Podobnie ustalając wysokość jednej stawki dziennej grzywny orzeczonej za czyn z art. 56 § 1 i 2 kks w zb. z art. 61 § 1 kks w zb. z art. 62 § 2 kks w zw. z art. 7 § 1 kks, na kwotę 100 złotych, sąd orzekający, wywiązując się z powyższych obowiązków, należycie uwzględnił dochody sprawcy (6.000 zł), jego warunki osobiste, rodzinne (na utrzymaniu żona i dwoje dzieci) oraz jego możliwości zarobkowe. Takie ujawnione okoliczności, jak z jednej strony osiągnięcie przez oskarżonego dochodu z prowadzonej działalności gospodarczej (ok. 6.000 zł), z drugiej strony zaś konieczność partycypowania w kosztach utrzymania rodziny (na utrzymaniu żona i dwoje dzieci), uprawniały Sąd Rejonowy do poczynienia ustaleń wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 100 zł, tj. w wysokości nieznacznie odbiegającej od dolnej granicy jednej stawki dziennej [sąd mógł orzec wysokość jednej stawki w granicach od 58,33 zł. ($\frac{1}{30}$ z kwoty 1750 - minimalne wynagrodzenie w 2015r, tj. w chwili czynu = 58,33 zł.) do 23.332 zł. ($400 \times 58,33 = 23.332$)]. Na marginesie należy zauważyć, że oskarżony pomimo tylko takich ujawnionych dochodów, zgromadził w gotówce środki na zakup dwóch pojazdów.

W tym miejscu należy ponownie zaakcentować, że w § 3 art. 23 kks i w § 3 art. 33 kk dyrektywy wymiaru kary grzywny określone są w tożsamy sposób (ustalając stawkę dzienną, sąd bierze pod uwagę dochody sprawcy, jego warunki osobiste, rodzinne, stosunki majątkowe i możliwości zarobkowe), jednakże przepisy te odmiennie już

regulują ich ustawowe granice. Jak wskazano we wcześniejszych akapitach niniejszego uzasadnienia, za przestępstwo skarbowe sąd mógł ustalić wysokość jednej stawki dziennej grzywny w granicach od 58,33 zł. do 23.332 zł, zaś za przestępstwo z art. 273 kk w granicach od 10 zł. do 2000 zł.

Co także istotne, zgodnie z art. 8 § 2 kks z orzeczonych wobec sprawcy na podstawie przepisów kodeksu karnego skarbowego i innych ustaw karnych kar, wykonaniu .podlega. tylko najsurowsza, czyli zastosowanie ma zasada pełnej absorpcji kar łagodniejszych. W niniejszej sprawie, wykonaniu podlega zatem tylko kara grzywny orzeczona w pkt I kara surowsza.

Z wszystkich przedstawionych względów, pomimo, że sąd meriti wymierzając w pkt II za czyn z art. 273 kk karę grzywny ustalił wymiar jednej stawki na kwotę 50 zł., brak było podstaw do jeszcze znacniejszego złagodzenia wysokości jednej stawki dziennej grzywny orzeczonej w pkt I za przestępstwo skarbowe, a nawet niedopuszczalne byłoby ustalenie jej wysokości na kwotę poniżej 58,33 zł..

Po dokonaniu analizy wszystkich okoliczności sprawy należało wyprowadzić wniosek, że powyższy zarzut, był całkowicie nieuprawniony i nie poparty jakąkolwiek argumentacją.

Sąd Rejonowy zatem właściwie dostosował karę do zapobiegawczego i wychowawczego oddziaływania na sprawcę.

Konkludując stwierdzić należy, iż wymierzona oskarżonemu kara

jest jak najbardziej sprawiedliwa, uwzględniając zarazem wszystkie dyrektywy wymiaru kary. W ocenie Sądu Okręgowego tak ukształtowana represja karna stwarza realne możliwości osiągnięcia korzystnych efektów poprawczych w zachowaniu oskarżonego. Powinna ona zarazem wywołać w świadomości oskarżonego przeświadczenie o nieuchronności kary oraz wyrobić poczucie odpowiedzialności i poszanowania prawa. Poza tym kara w tym wymiarze będzie oddziaływała właściwie na społeczeństwo, osiągając w ten sposób cele prewencji ogólnej, poprzez odstraszenie innych od popełniania tego typu przestępstw. Wymierzona oskarżonemu kara stanowi konieczną, a zarazem adekwatną do stopnia jego zawinienia oraz stopnia społecznej szkodliwości przypisanych mu czynów represję karną za popełnione przestępstwa i z tych powodów cele kary zarówno zapobiegawcze jak i wychowawcze zostaną zrealizowane.

Z tych wszystkich powodów, Sąd Okręgowy nie stwierdził w zaskarżonym wyroku zarzucanego mu przez obrońcę oskarżonego uchybienia rażącej niewspółmierności orzeczonej kary.

Mając powyższe na uwadze sąd odwoławczy na mocy art. 437 § 1 kpk utrzymał w mocy zaskarżony wyrok jako w pełni słuszny i trafny.

Wniosek

1. o zmianę wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzucanych mu czynów,

zasadny

częściowo zasadny

niezasadny

<p>2. o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania</p>		
<p>Zwiążle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>1. Wobec nie stwierdzenia przez sąd odwoławczy zarzucanego w apelacji uchybienia - brak było podstaw do uwzględniania wniosków o uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzucanych mu czynów, jak i o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.</p> <p>2. Zgodnie z treścią art. 437 § 2 kpk (w brzmieniu obowiązującym od dnia 1 lipca 2015r.) uchylenie orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania może nastąpić wyłącznie w wypadkach wskazanych w art. 439 § 1 kpk, art. 454 k.p.k. lub jeżeli konieczne jest przeprowadzenie na nowo przewodu w całości. Wymieniona w art. 437 § 2 zdanie drugie k.p.k. podstawa uchylenia orzeczenia i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania z powodu konieczności przeprowadzenia na nowo przewodu w całości ma charakter ocenny. Użyte w tym przepisie słowo "przewód" należy potraktować jako skrót pojęciowy, gdyż domyślnie chodzi o "przewód sądowy" (rozdział 45 k.p.k.). W tym zakresie art. 437 § 2 zdanie drugie k.p.k. wprowadza ograniczenie odnoszące się do uchylenia wyroku wydanego na rozprawie głównej. Z kontekstu art. 437 § 2 zdanie drugie k.p.k. wynika, że chodzi o przewód sądowy na rozprawie głównej. Na przewodzie sądowym przeprowadzane są dowody (rozdział 45 k.p.k.).</p>		

Przepis art. 437 § 2 in fine k.p.k. mówi jednak nie "o powtórzeniu dowodów", ale o powtórzeniu "przewodu". Dlatego też konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości nie odnosi się tylko do potrzeby powtórzenia dowodów. Może też dotyczyć samego przebiegu przewodu sądowego, gdy z uwagi na naruszenie przepisów procesowych należy go przeprowadzić na nowo. Konieczność powtórzenia przewodu sądowego w całości z przyczyn dowodowych wiąże się z podstawą dowodową wyroku. Na przewodzie sądowym przeprowadzane są z reguły dowody z osobowych źródeł dowodowych i dowody z dokumentów. Warunek w postaci konieczności ponowienia wszystkich tych dowodów będzie spełniony dopiero wówczas, gdy sąd pierwszej instancji w ogóle nie ujawnił żadnych dowodów, choć oparł na nich wyrok albo wszystkie te dowody zostały nieprawidłowo przeprowadzone (art. 410 k.p.k.). W zakresie konieczności przeprowadzenia na nowo dowodów na rozprawie głównej należy bowiem wziąć pod uwagę wszystkie dowody, w tym dowody z dokumentów. Konieczność powtórzenia przewodu sądowego w całości może też wystąpić z przyczyn procesowych odnoszących się do prawidłowego jego przebiegu, m.in. postawienie trafnego zarzutu niewyłączenia sędziego z przyczyn określonych w art. 41 § 1 k.p.k. albo niedochowanie gwarancji procesowych odnoszących się do udziału stron i ich przedstawicieli procesowych w rozprawie głównej, np. rozpoznano sprawę pod nieobecność strony, obrońcy, pełnomocnika, którzy nie zostali zawiadomieni o terminie rozprawy (tak: Dariusz Świecki,

Komentarz do art. 437 kpk).
W poddanej kontroli sprawie nie wystąpiła żadna z określonych w art. 437 § 2 in fine kpk podstaw wydania przez sąd odwoławczy orzeczenia kasatoryjnego.

<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>	
<p>1.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności</p>	
<p>5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p>	
<p>5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</p>	
	<p>Przedmiot utrzymania w mocy</p>
<p>Cały wyrok Sądu Rejonowego w Elblągu z dnia 05 lipca 2021r. sygn. akt VIII K 465/21</p>	
<p>Zwięźle o powodach utrzymania w mocy</p>	
<p>W świetle wymowy całokształtu ujawnionych dowodów, prawidłowo ocenionych przez sąd I instancji oraz wobec braku podstaw do uwzględnienia podniesionych zarzutów i wniosków zawartych w apelacji obrońcy oskarżonego M. S. - Sąd Okręgowy na mocy art. 437 § 1 kpk w zw. z art. 113 § 1 kks utrzymał w mocy zaskarżony wyrok, jako w pełni słuszny i trafny.</p>	
<p>5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</p>	
	<p>Przedmiot i zakres zmiany</p>
<p>.</p>	

Zwiąże o powodach zmiany	

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji	
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia	
1.1.	# art. 439 k.p.k.
Zwiąże o powodach uchylenia	
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości # art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiąże o powodach uchylenia	
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania # art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiąże o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia	
4.1.	# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwiąże o powodach uchylenia	
5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania	
5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku	

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
II	Uwzględniając konieczność uiszczenia przez oskarżonego grzywny, na mocy art. 113 § 1 kks w zw. z art. 634 kpk w zw. z art. 624 §1 kpk i art. 17 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych, sąd odwoławczy zwolnił go od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

7. PODPIS